

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 2.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

- 1) Περί ἀπερρίψεως τῆς περί ἀναίρεσως αἰτίας τοῦ Πανάγου Χρονόπουλου. — 2) Περί ἀπερρίψεως τῆς περί ἀναίρεσως αἰτίας τοῦ Ἀθανασίου Μπενίου καὶ τοῦ Ιω. Θεοφιλοπούλου. — 3) Περί ἀναίρεσως τῆς ἀπὸ 31 Αὐγούστου 1836 καὶ ὑπ' ἀριθ. 23 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων. — 4) Περί ἀναίρεσως τῆς ἀπὸ 1 Ὀκτωβρ. 6. 8. καὶ ὑπ' ἀριθ. 182 ἀποφάσεως τῶν ἐν Χαλκιδί πλημμελειδικῶν.

(Ἀπόφ. Ποιν. ρζ'.)

(Ἄρ. Πρωτοκ. 67.)

1)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 9 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ τὴν ἀποφάσιν τῆς ἐξῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως.

Ὁ Παναγῆς Χρονόπουλος ἀπὸ Σμέρναν, χωρίον τῆς ἐπαρχίας Ὀλυμπίας, κατηγορήθη ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ κηρυκτικῶν ὡς ὑπαίτιος ἀναίρεσεως. Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαθὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, φέρουσαν « *Ναὶ ὁ Πανάγος Χρονόπουλος ἔστιν εἰς βλασφημίαν καὶ ἐξέτελεσεν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ Χριστοδούλου Δρακοπούλου, ἐρεθισθεὶς παρὰ τοῦτο δι' ὑπερβαλλούσης κηρυκτικῆς.* » κατεδίκασε τὸν ἐπινοούμενον Πανάγον Χρονόπουλον δυνάμει τοῦ νόμου καὶ τοῦ 82 τῆς ποιν. 293 ἄρθρ. ἄρ. 3 τοῦ ποιν. νόμου καὶ τοῦ 82 τῆς ποιν. 293 ἄρθρ. εἰς πενταετὴν ἐργασίαν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀποφάσισις ἐξήχηται τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους ἰ. ὅτι δὲν διετηρήθησαν αἱ ἐν ταῖς ἄρθρ. 274 καὶ 275 ὁρίσμεναι προθεσμίαι. 2. ὅτι ἐγένετο παράβασις τοῦ ὑποπληρώματος ἀκυρότητας διατεταγμένου, διότι τὰς ἠρώσεις τοῦ δημάρχου δοθείσας ἐν τῇ προανακρίσει μαρτυρίας ἔλαβεν ἰδιώτως, καὶ δὲν ἔκαμιν ἰατρὸς αὐτοψίαν. 3. ὅτι ἐρμηνεύθη ἐσφαλμένως τὸ 293 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου κ. Α. Ι. Σωμάκη, τὸν δικηγόρον Μ. Ρενιέρην ἐξ ἐπαγγέλματος προσβλήσθησαν συνήγορον τοῦ ἀναίρεσειόντος παρόντος, προσέβαλλον τοὺς ἐξῆς λόγους ἀναίρεσεως ἰ. ὅτι ἐναντίον τῶν ἄρθρ. 274 καὶ 275 τῆς ποιν. δικον. τῶν ἀποφάσεων ἢ παρατάξεως διατάσσεται ἐπὶ ποιν. ἀκυρότητας, ἐξετάσθη μάρτυς ὁ Κόλιας Γιαννακόπουλος, χωρὶς τὴν κλητεύσθη, καθότι οὐδεμίαν ἀπάδειξιν τῆς κλητεύσεως τοῦ ὑπάρχοντος εἰς τὴν δικογραφίαν, ἐνώ ὅλων τῶν ἄλλων μαρτύρων ὑπάρχον. 2. ὅτι ἐγένετο ἔκθεσις περὶ τῆς καταστά-

σεως, εἰς ἣν εὔρεθη τὸ σῶμα τοῦ ἀναίρεθέντος, ἀπὸ πρὸς μὴ ἔχοντα τὸν χαρακτῆρα τῶν πραγματογνομῶνων, ἐναντίον τοῦ 98 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομ. ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποθετῆ ὅτι ἢ περὶ ἧς ὁ λόγος ἔκθεσις ἐγένετο ἀπὸ ἀνθρώπου, ἔχοντα χαρακτῆρα πραγματογνομῶνος, πάλιν ἢ ἔκθεσις εἶναι ἀκυρος, διότι δὲν ἐκτίσθησαν κατὰ τὸν νόμον.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ ἐπιδοτήριον ἔγγραφον τοῦ κλητήρος Μ. Γεωργιάδου ἀποδεικνύεται ἢ κατὰ τοῦ Πανάγου Χρονόπουλου κατηγορία τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει ἐφέταις εἰσαγγελέως καὶ τὰ περὶ ἀναπομπῆς βούλευμα παραδόθησαν εἰς τὸν κατηγορούμενον τὴν 5 Ἰουνίου ε. ε. ὁ δὲ κατάλογος τῶν μαρτύρων, καὶ ἢ κλήσις τοῦ κατηγορουμένου ἐπεδόθησαν εἰς τοῦτον τὴν 29 Ἰουλίου ε. ε. ἢ δὲ δίκη ἐγένετο τὴν 3 Σεπτεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἐπομένως δὲν παρεβιάσθησαν αἱ ἐν τοῖς ἄρθρ. 274 καὶ 275 ὁρίσμεναι προθεσμίαι, ὡς διεσχυρίζεται ὁ ἀναίρεσειών.

Ἐπειδὴ καὶ ἀπὸ τὰς ληθθεῖσας εἰς τὴν προανακρίσιν μαρτυρίας καὶ ἀπὸ τῶν καταλόγων τῶν μαρτύρων, καὶ ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς δημοσίας συνεδριάσεως τῶν κηρυκτικῶν, ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ αὐτὸς μάρτυς Κωνσταντίνος Γιαννόπουλος ἐξετάσθη καὶ κατὰ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ἂν δὲ εἰς τὸ ἀποδεικτικὸν τοῦ κλητήρος Κωνσταντ. Μελά, τὸ ἀφορὸν τὰν ἐπίδοσιν τῆς πρὸς τὸν μάρτυρα Κωνσταντίνον Γιαννόπουλον κλήσεως, σημειοῦται οὗτος ὡς Κωνσταντίνος Πανάπουλος, τοῦτο εἶναι προφανῶς γραφικὸν λάθος τοῦ κλητήρος· ἐπομένως δὲν ἀποδεικνύεται, ὅτι ἐξετάσθη ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῶν κηρυκτικῶν μάρτυς ἀκλήτευτος καὶ μὴ περιοχόμενος εἰς τὸν πρὸς τὸν κατηγορούμενον κοινοποιηθέντα κατάλογον τῶν μαρτύρων, ὥστε τὴν παραβίασθαι αἱ περὶ προθεσμιῶν διατάξεις τῶν ἄρθρ. 274 καὶ 275 τῆς ποιν. δικον. ἂν δὲ προτεινόμενος οὗτος ἀναίρεσεως λόγος εἶναι ὄχι μόνον ἀνυπόστατος, ἀλλὰ καὶ

ἀπαράδεκτος, ὡς μὴ προταθεῖς ἐνώπιον τῶν καχουργιοδικῶν.

Ἐπειδὴ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Παγῶς δὲν δύναται νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν λόγος ἀναιρέσεως, στήριζόμενος εἰς τὸ ἀτακτον προανακριτικῆς τινὸς πράξεως, οὔτε ὑπάρχει νόμος διατάττων, ὅτι πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ σώματος τοῦ ἐγκλήματος τῆς ἀνθρωποκτονίας εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα ἔκθεσις πραγματογνωμόνων ἐξ ἐναντίας τὰ ἀρθ. 92, 93 καὶ 94 τῆς ποιν. δικον. διαλαμβάνουσι ῥητῶς, ὅτι ὅλα τὰ εἰς τὸ ἀρ. 93 ἀναφερόμενα μετὰ ἀποδείξεως συγγοροῦνται ἐν γένει εἰς τὴν ἀπόδειξιν καὶ τοῦ σώματος τοῦ ἐγκλήματος, καὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου ἐπομένως ὁ ἀναιρέσεως λόγος οὗτος εἶναι ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ ἡ ἐτυμηγορία πᾶν ἐνόρκων εἶναι σύμφωνος, μετὰ τὰς διατάξεις τοῦ 263 ἀρθ. τοῦ ποιν. νόμου, καὶ ἐπομένως τὸ ῥητὸν ἀρθ. τοῦ νόμου δὲν ἐφημέρησθη κακῶς.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἰτησιν τοῦ Παναγίου Χρονοπούλου κατοίκου Σμέρνης, χωρίου τῆς ἐπαρχίας Ὀλυμπίας, ἧτις ἐγένετο κατὰ τῆς ἀπὸ 3 Σεπτεμ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 27 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνεδρῶν κτλ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Νομβρ. τοῦ 1836.

(Ἀπόφ. Ποιν. ρη').

(Ἀιρθ. Πρωτοκ. 67).

2)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελεύσιν εἰς δημοσίαν συνεδρίσιν τὴν 19 τοῦ ἐνεστῶτος μηνός, διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτησιν ἀναιρέσεως.

Ὁ Ἀθανάσιος Μπέγιος καὶ ὁ Ἰω. Θεοφιλόπουλος ἀπὸ Μεγαλᾶ, χωρίου τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας, ἐκατηγόρηθησαν ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων ὅτι τὴν 24 Δεκεμβρίου 1834 ἐπέπεσαν ληστρικῶς ὁμοῦ μετ' ἄλλου, κατὰ τοῦ Βασιλικῆς ἐφύρου Μεσσηνίας Γεωργίου Ἀποστολίδου καὶ τῆς συνοδείας του, καὶ ἀφ' οὗ διὰ πυροβολισμοῦ ἐφόρευσαν ἕνα τῶν συνοδοιπόρων, ἐπλήρωσαν ἄλλους καὶ ἤρπασαν ὑπὲρ τὰς 5000 δραχμ. Οἱ σύνεδροι λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ἐκφραζομένην ὡς πρὸς τὸν Ἀθανάσιον Μπέγιον, ὅτι « εἶναι » ἐνοχος, ὅτι ὁμοῦ μετ' ἄλλου, τινὰς τὴν 24 Δεκεμβρίου » 1835 εἰς τὴν θέσιν Ριζοτά ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ Β. » ἐφύρου Γ. Ἀποστολίδου καὶ τεσσάρων συνοδοιπόρων » τοῦ, καὶ ἤρπασαν περὶ τὰς 5000 δραχ. ἀφ' οὗ ἐφόρευσαν » ἕνα ἐκ τῶν συνοδοιπόρων καὶ ἐπλήρωσαν καιρῶς τρεῖς, » ὅχι δὲ ἐνοχος τοῦ φόνου καὶ τῶν πληγῶν » ὡς πρὸς τὸν Ἰω. Θεοφιλόπουλον, ὅτι « εἶναι ἐνοχος τῆς αὐτῆς » πράξεως μετὰ τὰς αὐτὰς περιστάσεις » κατεδίκασε τοὺς κατηγορηθέντας εἰς δέκα ἐτῶν δεσμὰ πρόσκαιρα δυνάμει τοῦ 366 ἀρθ. ἀριθ. 5 τοῦ ποιν. νόμου. Τῆς ἀποφάσεως

τῶν συνέδρων ὑπ' ἀριθ. 32 ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀνσίρεσιν διὰ τοὺς λόγους, ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων εἶναι ἀντιπρακτικὴ καὶ δὲν συμφωνεῖ ὡς πρὸς τὴν ἐνοχὴν τῶν καταδικασθέντων.

Ἀκούσαν τὴν ἔλθεσιν τοῦ ἀρεσπαγίτου Κ. Δ. Γ Φέδερ, τὸν δικηγόρον Ν. Σκοῦφον, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντα συνήγορον τῶν ἀναιρεσειόντων, παρόντων, προσθέντα ὡς λόγον ἀναιρέσεως καὶ τὴν ἀσάφειαν τοῦ β. μέρους τῆς ἐτυμηγορίας.

Ἀκούσαν καὶ τὸν εἰσαγγελέα γυμνοδοτήσανταν ἀπορριφθῆ ἡ ἀναιρέσεως αἰτησις.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον,

Ἐπειδὴ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀντιπρακτικὴ, εἰμὴ ὅταν περιέγῃ διατάξεις, αἰτινες δὲν περιορίζουν μόνον ἀπλῶς ἢ μίαν τὴν ἄλλην, ἀλλ' ἀνακρούσι ἀλλήλας, καὶ ἐπομένως ἐπιζητοῦσι τὴν εἰς τὴν αὐτὴν πράξιν ἐφαρμογὴν διαφόρων μὴ συμβιβασομένων πρὸς ἀλλήλους παινικῶν νόμων, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν, τὴν ἀφορῶσαν τὸν Ἀθανάσιον Μπέγιον, ἢ παρὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος πρὸς ἀλλομένη ἀντίρρασις, διότι, ἡ προσθήκη, τοῦ « ὅχι δὲ ἐνοχος τοῦ φόνου καὶ τῶν πληγῶν, » οὔσα πρὸς ὄφελος τοῦ κατηγορουμένου, ἐξηγεῖ μάλιστα τὴν ἀληθῆ ἔννοίαν τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, ἧτις δὲν δύναται νὰ ἐκληφθῆ ἄλλως, εἰμὴ ὅτι ὁ Α. Μπέγιος εἶναι ἐνοχος ὡς συμπράξας ὁμοῦ μετ' ἄλλου εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ληστείας, συνοδευθείσης μετ' ἄλλου, καὶ πληγώσεως, ἀλλ' ὅτι δὲν ἀπεδείχθη καὶ ὡς αὐτοῦ τοῦ φόνου ἢ τῶν πληγῶσεων ὠρισμένων προσώπων, ἐπομένως δὲν προκύπτει ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας οὔτε ἀντίρρασις, οὔτε ἀθεσθαλίη ἐφαρμογῆς διαφόρων ἀσυμβιβάζων νόμων, ἀλλ' ἐφηρμώθη ὀρθῶς τὸ 366 ἀρθ. ἀριθ. 5 τοῦ ποιν. νόμου, εἰς τὸ ὅποιον ὑπάγεται ἡ κατηγορηθεῖσα πράξις.

Ἐπειδὴ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων θεωρεῖται ὡς ὅλον ἀδιαίρετον, τοῦ ὁποίου τὰ μέρη ἀ. ἀφέρονται πρὸς ἀλλήλα καὶ ἐρμηνεύονται δι' ἀλλήλων, εἰς δὲ τὸ δεύτερον κεφάλαιον τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, φερύτης ὅτι ὁ Ι. Θεοφιλόπουλος εἶναι ἐνοχος τῆς αὐτῆς πράξεως μετὰ τὰς αὐτὰς περιστάσεις, δὲν ἐννοοῦνται εἰμὴ αἰ εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῆς ἐτυμηγορίας διαλαμβανόμεναι περιστάσεις συμπεριλαμβανομένης, καὶ τῆς πρὸς ὄφελος τοῦ κατηγορουμένου μενομένης προσθήκης, ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δὲν ἐδύνατο νὰ ἀμφισβύλλῃ περὶ τῆς ἐκφρασεύσεως γνῶμης τῶν ἐνόρκων, οὔτε ἀνεπλήρωσεν αὐτὴν κατ' οὐδένα τρόπον, ἀλλ' ἐτήρησε τὸν νόμον κατὰ τὰ καθήκοντά του.

Ἐπειδὴ ὁ δι' ἐφαρμωγὴν τοῦ 364 ἀρθ. §. 2 τοῦ ποιν. νόμου προτεινόμενος λόγος, εἶναι ἀνυπόστατος, διότι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δὲν ἐφήρμοσε τὸ εἰρημένον ἀρθ. κατὰ τὸ ἀρθ. 366 §. 5 τοῦ αὐτοῦ νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἰτησιν τοῦ

Αθανασίου Μπένιου, και τοῦ Ἰω. Θεοφιλοπούλου, κατόικων Μεσιγαλαῶ, χωρίου τῆς ἐπαρχίας Μεσσήνης, ἧτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 7 Σεπτεμβρίου, 1836 καὶ ὑπ' ἀριθμ. 32 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 13 Νοεμβρ. τοῦ 1836 ἔτους.

====

(Ἀπόφ. ποιν. ρθ'.) (Ἀριθ. πρωτοκόλ. 67).

3)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν α' τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικασῇ τὴν ἐξῆς αἰτησιν ἀναίρεσεως.

Ὁ Κωνσταντῖνος Μπαστούνης καὶ ὁ Ἀναστάσιος Καρατάσσο, κάτοικοι Ἀνίφης, χωρίου τῆς Ἀργολίδος, τὸ ἐπαγγέλμα ποιμένες, ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ κακούργουδικῶν, ὡς πράξαντες ληττεῖαν συνουθεῖσαν μετὰ περιστάσεις ἐπιβαρυντικὰς κακούργημα πρὸς τοῦτον παρὰ τοῦ ἀρθρ. 364 ἀριθ. 1 καὶ τοῦ ἀρθρ. 366 ἀριθ. 2, 3, 4 καὶ 5 τοῦ ποιν. νόμου. Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαθὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων φέρουσαν ὅτι, ὁ Κωνσταντῖνος Μπαστούνης, καὶ ὁ Ἀναστάσιος Καρατάσσο, εἶναι ἔνοχοι, ὅτι τὴν νύκτα τῆς 24 πρὸς τὴν 25 Φεβρουαρίου 1836 ἐλήπλω, ὁ πρῶτος, ἀόπλως, δὲ ὁ δεύτερος ὁμοῦ μετ' ἄλλου, ἀνθρώπου εἰσεβάλλον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μήτρου Μπασκάκη, τοῦ Γεωργίου πατρὸς Ἰωάννου καὶ τοῦ Π. Κακούρη ἐν τῷ χωρίῳ Μπαρῶδι, καὶ ἤρπασαν ἐξ ἐκάστης τῶν εἰρημένων οἰκιῶν χρήματα καὶ πράγματα, κατεδίκασε τοὺς κατηγορηθέντας εἰς δέκα ἔτων καὶ τοῖων μνηῶν πρόσκαιρα δεσμὰ, καὶ ἐφήρμωσε πρὸς ἀριθμοὺς 4 καὶ 5 τοῦ 366 ἀρθρου τοῦ ποιν. νόμου. Τῆς ἀποφάσεως τῶν συνέδρων ὑπ' ἀριθμ. 23 οἱ καταδικασθέντες ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους, 1. καθένετες ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους, 1. ὅτι παρεβιάσθη ὁ ἐνδέκατος ἀριθμὸς τοῦ 458 ἀρθρου τῆς ποιν. δίκης, 2. ὅτι ἡ μάρτυς Τασίνα Μπισκάκη δὲν ὤρκωται, 3. ὅτι παρεβιάσθησαν τύποι οὐσιώδεις διατεταγμένοι ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, 4. ὅτι ἐκ τῶν ἐνόρκων ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον ἐπὶ πρὶν ἐξελεθῶν οἱ σύμβουλοι ἐκ τοῦ δωματίου τῶν δικασκῆσεων καὶ πρὶν ἀπαγγεληθῆ ἢ προσβυλλομένη ἀπόφασις παρὰ τοῦ πρεσβέρου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τὸν δικηγόρον Σ. Πύλληκα ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντα συνήγορον τῶν ἀνααιρεσιόντων, προσθέσαντα ὡς λόγον ἀναίρεσεως τὴν κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ 4 ἀριθμ. τοῦ 366 ἀρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, διότι ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων οἱ κατηγορούμενοι δὲν δύανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἔνοχοι ληστείας, διότι τὰ ὑπὸ τῶν ἐνόρκων θεωρούμενα περιστατικά δὲν ἀποτελοῦσι τὸ ἐγκλημα τῆς ληστείας, ἀλλὰ τὸ τῆς κλοπῆς, ὅθεν τὸ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν ἐφαρμοστέον ἀρθρ. τοῦ ποιν. νόμου εἶναι τὸ 374.

Ἀκοῦσαν καὶ τὴν ἀντεισαγγελεῖα γνωμοδοτήσαντα ν' ἀπορριφθῇ ἡ περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσις.

Συεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπάρξις πραγματικῶν περιστατικῶν, προβαλλομένων ὡς λόγων ἀναίρεσεως, πρέπει νὰ ἐξάγεται σαφῶς ἐκ τῆς ἀποφάσεως ἢ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, τὰ ὅποια, καθὼς δημοσία ἐγγράφα, φέρουσι πλήρη πίστιν, καὶ πᾶσα ἄλλη ἰδιωτικὴ δι' ἐγγύρισις μὴ συνάδουσα μετ' αὐτῶν, εἶναι ἀνίσχυρος, ἂν δὲν ἀποδειχθῇ ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὰ πρὸς τῶν ἀνααιρεσιόντων προτεινόμενα πρστατικά, δὲν ἐξάγονται οὔτε ἐκ τῆς ἀποφάσεως οὔτε ἐκ τῶν πρακτικῶν τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, ἐξ ἐναντίας μάλιστα θεωροῦνται ἢ μὴ ὑπάρξις αὐτῶν, καὶ κομμῆται ἄλλη ἐναντία ἀποδείξις δὲν ὑπάρχει, ὅθεν οἱ ἐπ' αὐτῶν στηριζόμενοι λόγοι τῆς ἀναίρεσεως εἶναι ἀνυπίστατοι.

Ἐπειδὴ ἡ ἀναίρεσεως αἰτήσις πρέπει νὰ στηρίζεται εἰς λόγους ῥητοῦς, εἴτε φέροντας ποινὴν ἀκυρότητος κατὰ τὸν νόμον, εἴτε θεωρουμένων ὡς οὐσιώδεις ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ λόγος τῶν ἀνααιρεσιόντων, ὅτι παρεβιάσθησαν τύποι, διατεταγμένοι ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ὡς διόλου γενικὸς καὶ ἀόριστος, εἶναι ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ ὁ 4, 5 τοῦ 366 ἀρθρου τοῦ ποιν. νόμου, τὸ ὅποιον ἐφηρμόσθη εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, ὑποθέτει τὴν πράξιν τῆς ληττείας, καὶ ἡ πράξις αὕτη κατὰ τὸ 473 ἀρθρ. τοῦ αὐτοῦ νόμου ἔχει χαρακτηριστικὸν κύριον καὶ ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν ὑφίσταται, τὴν κατὰ πρόσωπον ἐπίθεσιν, τούτεστι τὴν προσωπικὴν εἶαν ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου μεταξὺ τῶν διαλυθησομένων εἰς τὰ παρὰ τοῦ πρεσβέρου τῶν συνέδρων τεθέντα ζητήματα περιστατικῶν, εἰς ὅσα ἀπήνησαν καταφατικῶς οἱ ἔνοχοι, δὲν ὑπάρχει τὸ χαρακτηριστικὸν τούτου τῆς ληστείας, καὶ ἐπομένως ἐφηρμόσθη κακῶς τὸ 366 ἀρθρ. §. 4 τοῦ ποιν. νόμου.

Ἐπειδὴ ὅτι κυρίως διακρίνει τὴν ληστείαν ἀπὸ τῆς κλοπῆς εἶναι ἡ κατὰ πρόσωπον εἶαν προτιμωμένη, εἴτε πρὸ τῆς ἀφαίρεσεως εἴτε μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ἀλλοτρίου πράγματος, διὰ δὲ τὸ ἐγκλημα τῆς κλοπῆς εἶναι ἀδιάφορον, ἂν ἐπράχθη φανερὰ ἢ κρυφίως, μετὰ εἶαν ἢ χωρὶς εἶαν εἰς πράγματα. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων δὲν ἐξάγεται, ὅτι οἱ καταδικασθέντες μετεχειρίσθησαν εἶαν κατὰ πρόσωπον, καὶ αἱ θεωρούμεναι περιστάσεις, ὅτι οὗτοι εἰσεβάλλον, ὁ μὲν ἔνοχος, ὁ δὲ ἀόπλος, εἰς οἰκίαν, καὶ ἤρπασαν χρήματα καὶ πράγματα, ἀποτελοῦσι τὸ ἐγκλημα τῆς κλοπῆς, καὶ ἐπομένως ἡ πράξις τῶν ὑπάγεται εἰς τὸ 374 ἀρθρ. §. 5 τοῦ ποιν. νόμου, φέροντος. « Ἡ κλοπὴ τιμωρεῖται » μετὰ εἰρηκτὴν Ἐάν ὁ κλέπτης, ἐκτός τῶν ὅσα » φέρει μετ' ἐκτουτοῦ ἐργαλείων πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς κλοπῆς, » εἶναι ἰδίως καὶ μετ' ὄπλα ἐφοδιασμένος. »

Ἐπειδὴ ἡ κλοπὴ, περὶ ἧς ὁ λόγος, ἔγινεν ἐν κλειρῷ

νυκτός, καὶ ἡ περίστασις αὕτη θεωρεῖται ὡς ἰδίως ἐπι-
θρύνουσα κατὰ τὸν 7 §. τοῦ 376 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νό-
μου, φέροντος, ὡς ἰδιαιτέρως ἐπιθρύνουσα αἰτία θεω-
ρεῖται, ἐὰν ἡ κλοπὴ προχθῆ ἐν καιρῷ
νυκτός.

Διὰ ταῦτα ἀναίρει τὴν ἀπὸ 31 Αὐγούστου 1836 καὶ
ὕπ' ἀριθμ. 23 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων, καὶ
ἐφαρμόζον τὸν 5 §. τοῦ 374 ἄρθ. καὶ τὸν 7 §. τοῦ 376
τοῦ ποιν. νόμου, καταδικάζει τοὺς ἀναιρεσιόντας Κωνσ.
Μπασιτόνην καὶ Ἀναστάσιον Κρητιάσσον κατοίκους
τῆν Ἀνήρης, χωρίον τῆς Ἀργολίδος, εἰς εἰρκτὴν πέντε
ἔτων καὶ ἕξ μηνῶν, καταδικάζει αὐτοὺς καὶ εἰς τὰ ἔξο-
δα τῆς παρούσης δίκης καὶ τῶν τῆς ἐνώπιον τῶν ἐν
Ναυπλίῳ κακουργιοδικῶν δίκης ἐκκαθαρισμένων εἰς δρ.
ἑκατὸν ἑβδομήκοντα πέντε καὶ λεπ. ἐξήκοντα κλπ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπερσίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 14 Νοεμ-
βρίου τοῦ 1836 ἔτους.

(Ἀπόφ. Ποιν. μ'). (Πρωτοκ. Ἀρ. 67).
4)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθὼν εἰς δημασίαν συνεδρίασιν τὴν 16 τοῦ ἐνε-
στῶτος μηνός διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναι-
ρέσεως.

Ὁ Χαράλαμπος Καπαμᾶς, κάτοικος Χαλκίδος, Ἰωάν-
νης Ἀθανασίου, κάτοικος Λίμνης, καὶ Ἀθανάσιος Ἰωάν-
νου, κάτοικος Πολιτικῶν, χωρίου τῆς Εὐθύρας, δασοφύ-
λακες, ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τῶν ἐν Χαλκίδι πλημ-
μελειοδικῶν, ὅτι κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαΐου ε. ε. ἀφάρ-
ρεσαν διὰ εἰς ἓν πυροβόλον ὄπλον, τὸ ὁποῖον κατασχέ-
θεν κατὰ διαταγὴν τοῦ εἰρηνοδίκου Λιμνῶν, ἦτον παρα-
καταθεμένον εἰς τὸ κατάστημα τῆς δημαρχίας Λιμνῶν.

Ὁ Χαράλαμπος Καπαμᾶς ἐκατηγορήθη προσέτι, ὅτι
ὑβρίσει τὸν δήμαρχον ἐκπληροῦντα τὰ καθήκοντα τῆς
ὕπηρεσίαις του.

Τὸ πλημμελειοδικεῖον καταδίκασε διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 182
ἀποφάσεώς του τοὺς κατηγορηθέντας εἰς ἐνός ἔτους
φυλάκισιν, δυνάμει τοῦ 171 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου, τὸν
δὲ Χαράλαμπον Καπαμᾶν ἐκτός τῆς ἀνωτέρω ποινῆς,
προσέτι καὶ εἰς φυλάκισιν δύο ἑβδομάδων δυνάμει τοῦ
ἄρθρου 159 τοῦ αὐτοῦ νόμου. τῆς ἀποφάσεως ταύτης
τῶν πλημμελειοδικῶν ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν
ἀναίρεσιν διὰ κακὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθ. 171 καὶ 189
τοῦ ποιν. νόμου.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυ-
ζαΐδου, τὸν δικηγόρον Π. Νικολαΐδην ἐξ' ἐπαγγέλματος
διορισθέντα συνήγορον τῶν ἀναιρεσιόντων, ἀπόντων, καὶ
τῶν ἀντεισαγγελέων.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ 396 καὶ 397 ἄρθρα τῆς ποινικῆς
δικονομίας αἱ ἀποφάσεις τῶν πλημμελειοδικῶν διασπλ-
λονται εἰς μέρη δύο, ἐξ' ὧν τὸ μὲν πρῶτον χαρακτηρίζει
τὴν ῥητὴν πράξιν ἢ τὸ πλημμέλημα, τοῦ ὁποῖου κατέ-
στησεν ἐκυτὸν ἔνοχον ὁ κατηγορούμενος, τὸ δὲ δεύτερον
περιέχει τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς τουτέστι τὸ εἰς τὴν
ἀξιόπινον πράξιν ἐπιβαλλόμενον ἅπλουν ἄρθρον. τοῦ ποιν.
νόμου. Δὲν εἶναι δὲ παντάπασιν ἀδιάφορον τὸ νὰ ἀνα-
φέρεται ἡ κατηγορουμένη πράξις εἰς τὸ αἰτιολογικὸν καὶ
νὰ ἀποσιωπᾶται εἰς τὸ διατακτικὸν μέρος τῆς ἀποφά-
σεως, διότι τὸ διατακτικὸν κυρίως συνιστᾷ τὴν δικασι-
κὴν ἀπόφασιν, καὶ τοῦτο ὡς ἐκφράζον τὴν πεποιθήσιν
τοῦ δικαστοῦ πρέπει νὰ δικαιολογῆ κατ' ἐαυτὸ καὶ ἀνε-
ξαρτήτως ἀπὸ πάντα ἄλλον λόγον, ὅτι ἐφημέσθη ἀκρι-
βῶς ὁ ποινικὸς νόμος, τὸ ἅποῖον γίνεται μόνον ὅταν
ἀναφέρεται ὠρισμένως ἡ πράξις, τῆς ὁποίας ὁ κατηγο-
ρούμενος ἀπεδείχθη ἔνοχος κατὰ συνέπειαν τῶν συζητή-
σεων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἀπόφασιν τῶν ἐν Χαλ-
κίδι πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ διατακτικὸν τοῦ πρώτου
μέρους αὐτῆς δὲν χαρακτηρίζει διόλου τὴν πράξιν ἢ τὰς
πράξεις τῶν κατηγορουμένων, ἀλλὰ τοὺς κηρύττει μόνον
ἐνόχους παραβάσεως τοῦ 171 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, καὶ
εἰς αὐτῶν ἔνοχον παραβάσεως τοῦ 159 ἄρθ. τοῦ
αὐτοῦ νόμου· ὅθεν παρεβίασε τὴν διάταξιν τῶν 396
καὶ 397 ἄρθρων τῆς ποιν. δικον. καὶ ἡ διάταξις αὕτη
θεωρεῖται ὡς τύπος οὐσιώδης.

Διὰ ταῦτα ἀναίρει τὴν ἀπὸ 1 Οκτωβρίου ε. ε. καὶ ὑπ'
ἀριθ. 182 ἀπόφασιν τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν,
παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Λαμίᾳ πλημμελειο-
δικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν κτλ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπερσίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 24 Νοεμ-
βρίου τοῦ 1836 ἔτους.